

Retsmøde den 27. juni 2024 i

Sagerne 59/2023 – 86/2023

Anklagemyndigheden

mod

T1, T2

og T3 m.fl.

(advokat Henrik Thal Jantzen)

Ankeudvalget (Jens Kruse Mikkelsen, Kristian Korfits Nielsen og Rikke Foersom) behandlede sagen.

Der fremlagdes anklagemyndighedens breve af 12. december 2023 og 6. marts og 16. maj 2024 samt de tiltaltes breve af 19. januar, 15. februar og 2. maj 2024.

Det fremgår heraf bl.a., at anklagemyndigheden har anmodet Højesteret om at træffe afgørelse om gyldigheden af telefonforkyndelser over for de russiske statsborgere T1, T2 og T3. Anklagemyndigheden har oplyst, at hvis Højesteret finder, at telefonforkyndelserne er gyldige, er anklagemyndigheden indstillet på at frafalde anken for så vidt angår de øvrige 25 russiske statsborgere i ankesagen. Det er endvidere oplyst, at anklagemyndigheden i relation til T1, T2 og T3 for Højesteret vil nedlægge påstand om strafbortfald, jf. straffelovens § 83, 2. pkt. Hvis Højesteret finder, at der ikke er sket gyldig telefonforkyndelse, vil anklagemyndigheden fortsætte bestræbelserne med at foretage forkyndelse for alle de 28 tiltalte via de russiske myndigheder.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at betingelserne i retsplejelovens § 155, stk. 1, nr. 6, jf. § 156 a, for at foretage telefonforkyndelse over for T1, T2 og T3 er opfyldt. Forkyndelsespåtegningerne, der er udfyldt af Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi, er endvidere i overensstemmelse med forkyndelsesbekendtgørelsen. Det kan på baggrund af oplysningerne om forkyndelserne ikke fastslås, at de tre tiltalte på tidspunktet herfor befandt sig et sted i Rusland, da der blev kommunikeret til dem via telefon og mail. Eftersom adresseoplysningerne

for de pågældende på tidspunktet for sagens indbringelse for Højesteret var ca. 2 ½ år gamle, kan de ikke med sikkerhed anses for at have kendt bopæl eller opholdssted i Rusland på dette tidspunkt, jf. retsplejelovens § 158. Usikkerheden om de tre tiltaltes opholdssted understøttes desuden af deres arbejdsophold af længere varighed på slæbebåde uden for Ruslands grænser. Forkyndelse er sket rettidigt, jf. retsplejelovens § 933, stk. 1, jf. § 903, stk. 4, idet anklagemyndigheden af Procesbevillingsnævnet blev underrettet om anketilladelse den 31. august 2023, og telefonforkyndelserne er sket den 12. september 2023.

T1, T2 og T3 har bestridt gyldigheden af telefonforkyndelserne og har anført navnlig, at ankemeddelelserne skal forkyndes for dem ved brev eller retshjælp, da de har kendt bopæl eller opholdssted i udlandet, jf. retsplejelovens § 158. Hvis anklagemyndighedens anke kunne være forkyndt telefonisk efter retsplejelovens § 156 a, opfylder telefonforkyndelsen over for T1, T2 og T3 under alle omstændigheder ikke betingelserne i retsplejeloven og forkyndelsesbekendtgørelsen.

Efter votering afsagde Højesteret sålydende

KENDELSE:

T1, T2 og T3, der er russiske statsborgere, er tiltalt for overtrædelse af udlændingelovgivningen ved uden fornøden tilladelse at have udført arbejde på slæbebåde inden for dansk søterritorium. De blev frifundet i byretten og landsretten. Sagen er med Procesbevillingsnævnets tilladelse anket af anklagemyndigheden til Højesteret.

Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi foretog ved telefonopkald den 12. september 2023 forkyndelse af anklagemyndighedens ankemeddelelse over for T1, T2 og T3.

Efter oplysningerne i sagen må det lægges til grund, at anklagemyndigheden forud for telefonforkyndelserne var i besiddelse af adresseoplysninger i Rusland for T1, T2 og T3. Disse adresseoplysninger svarer – med en ubetydelig afvigelse for så vidt angår T2 – til de adresseoplysninger, som de pågældende gav i forbindelse med telefonopkaldene den 12. september 2023, og som fremgår af de fremlagte forkyndelsespåtegninger til telefonforkyndelserne. Det kan således lægges til grund, at anklagemyndigheden var i besiddelse af oplysninger om de tre russiske statsborgeres adresse eller opholdssted, som gav grundlag for at anmode de russiske

myndigheder om retshjælp til forkyndelse af ankemeddelelserne, hvilket da også skete sideløbende med den iværksatte telefonforkyndelse.

Højesteret finder på denne baggrund, at det må lægges til grund, at T1, T2 og T3 på tidspunktet for iværksættelsen af telefonforkyndelserne havde kendt bopæl eller opholdssted i Rusland, jf. retsplejelovens § 158. Af bestemmelsen fremgår, at forkyndelse i sådanne tilfælde sker ved brevforkyndelse eller på den måde, der er foreskrevet ved konvention eller ved vedkommende lands lov.

Anklagemyndigheden har dermed ikke kunnet anvende telefonforkyndelse, jf. retsplejelovens § 155, stk. 1, nr. 6, jf. § 156 a, som middel til at forkynde ankemeddelelserne over for T1, T2 og T3, jf. herved også retsplejelovens § 159, stk. 1, nr. 2, og stk. 3. De telefonforkyndelser, der er foretaget over for dem, er således ikke lovlige.

Thi bestemmes:

Der er ikke sket lovlig telefonforkyndelse over for T1, T2 og T3.

Sagerne udsat.

Retten hævet.